

Original Article

Comparison of Sport Identity and Motivation and Their Relationship in Athletes with and without a History of Musculoskeletal Injuries

Maryam Kaviani¹ , Hadi BabaRahimi², Mahtab Amiri²

1. Assistant Professor, Department of Cognitive and Behavioral Sciences and Technology in Sport, Faculty of Sport and Health Sciences, Shahid Beheshti University, Tehran, Iran.
2. Ms Student, Department of Cognitive and Behavioral Sciences and Technology in Sport, Faculty of Sport and Health Sciences, Shahid Beheshti University, Tehran, Iran.

Received: 20/12/2022, Revised: 06/07/2023, Accepted: 05/05/2023

Abstract

Purpose: The purpose of the study was to compare athletes' identity and sport motivation and the relationship between them in athletes with and without a history of musculoskeletal injuries.

Methods: The research was applied and causal-comparative. 120 professional and semi-professional athletes from various sports fields participated in this research, with 77 of them having a history of musculoskeletal injury. Sampling was convenience and purposeful. The Revised Sports Motivation Scale (SMS-II) by Littier et al. and the Sports Identity Scale (AIMS) by Brewer et al. were used to measure the motivation and athletes' identity. Data were analyzed with an independent t-test.

Results: Sports identity was significantly lower in the group with a history of injury than in the group without a history of injury, but there was no difference in sports motivation between the two groups.

Conclusion: Therefore, it is recommended to consider changes in athletes' identity and sport motivation as an effective factor in self-concept in psychological rehabilitation programs after injury.

Keywords: Injury Experience, Athlete, Self-Concept, Motivation, Identity.

*Corresponding Author: Maryam Kaviani, Tel: +98-9123956654, E-mail: maryam.kavyan@gmail.com

How to Cite: Kavyani, M., BabaRahimi, H., Amiri, M. Comparison of Sport Identity and Motivation and Their Relationship in Athletes with and without a History of Musculoskeletal Injuries. *Sports Psychology*, 2024; 16(2): 172-187. In Persian

Copyright: © 2023 by the authors. Submitted for possible open access publication under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Extended Abstract Background and Purpose

Participating in sports requires high levels of commitment, time, and effort from participants. In return, playing the role of an athlete instills a sense of identity in individuals. Sports can help with physical and mental growth. Despite the positive effects, unfortunately, some negative experiences resulting from sports participation will occur, as sports injuries are an inseparable part of engaging in sports activities. Athletes will experience psychological responses such as anxiety, negative emotions, mental disorders, decreased self-confidence, motivation, and identity disturbance after experiencing injuries.

Sports act as a mediator between an individual's self-perception and the perception of others in shaping one's identity. It strengthens the sense of identity in individuals. Identity is a part of a larger self-concept and the basis of self-esteem, determining the value that athletes place on themselves. Sporting identity includes defining beliefs, roles, and attitudes of athletes. How much an individual recognizes themselves as an athlete can be considered as defining sporting identity. Personal identity and self-awareness are essential factors in human growth and development, but this awareness alone is not enough, hence motivation is considered a complementary factor.

Considering the results of various studies and the diversity of results obtained regarding the relationship between motivation and sporting identity among athletes with and without sports injuries in different sports fields, researchers were prompted to investigate the relationship between these variables in the current study. The research goal was to examine whether there is a significant relationship between motivation and sporting identity in athletes with and without sports injuries.

Materials and Methods

The present research was applied in terms of purpose, field in terms of data collection, and causal-comparative in terms of research nature. The participants in this study were 120 individuals (76 females and 44 males) with an average age of 24.92 and a standard deviation of 6.39, with a sports history of 9.59 years and a standard deviation of 6.73, of which 77 had a history of injuries. The Revised Sports Motivation Scale (SMS-II) by Littler et al. and the Sports Identity Scale (AIMS) by Brewer et al. were used to measure the motivation and athletes' identity. Data were analyzed with an independent t-test.

Results

Independent t-test results showed a significant difference in sporting identity among athletes with a history of injury compared to the non-injured group. Sporting identity was significantly higher

in the non-injured group. Based on the results obtained from the independent t-test in Table 4, there was no significant difference in sports motivation between the two groups with and without injury history. Additionally, Pearson correlation results indicated a significant relationship between sporting identity and sports motivation in the group of individuals with injury history ($P=0.008$, $r=0.30$) and also in the group without injury history ($P=0.001$, $r=0.53$).

Conclusion

The aim of the present study was to compare sporting identity and motivation in athletes with and without musculoskeletal injuries. The results showed that there was no significant difference in sports motivation between athletes with and without injury history, but sporting identity was significantly reduced in athletes with a history of injury. In other words, experiencing an injury decreases sporting identity, but sports motivation is not affected by injury experience. Furthermore, the results showed that sports motivation did not differ significantly between the two groups with and without injury history. Although existing literature suggests a relationship between sporting identity and motivation, and it is expected that a stronger sporting identity would lead to increased sports participation motivation, the results of this study indicate that sporting identity alone is not the sole determinant of sports motivation. It should be noted that the correlation index between sporting identity and motivation in the group with injury history ($r=0.30$)

was lower than in the group without injury history ($r=0.53$). Therefore, sporting identity is not the only reason for sports motivation in athletes.

Funding

This study received no funding from public, commercial, or non-profit organizations.

Authors' Contributions

All authors participated in designing, implementing, and writing all parts of the present study.

Conflicts of Interest

The authors declared no conflict of interest.

نوع مقاله: پژوهشی

مقایسه هویت و انگیزه ورزشی و رابطه آن‌ها در ورزشکاران با و بدون سابقه آسیب دیدگی

اسکلتی-عضلانی

مریم کاویانی*^۱، هادی بابا رحیمی^۲، مهتاب امیری^۲

۱. استادیار، گروه علوم رفتاری، شناختی و فناوری ورزشی، دانشکده علوم ورزشی و تندرستی، دانشگاه شهید بهشتی تهران، ایران.

۲. کارشناسی ارشد گروه علوم رفتاری، شناختی و فناوری ورزشی، دانشکده علوم ورزشی و تندرستی، دانشگاه شهید بهشتی تهران، ایران.

تاریخ دریافت: ۱۴۰۱/۰۹/۲۹، تاریخ اصلاح: ۱۴۰۲/۰۴/۱۵، تاریخ پذیرش: ۱۴۰۲/۰۶/۱۴

چکیده

هدف: هدف پژوهش مقایسه هویت و انگیزه ورزشی و رابطه بین آنها در ورزشکاران با و بدون سابقه آسیب دیدگی اسکلتی-عضلانی بود.

روش‌ها: روش پژوهش علی-مقایسه‌ای با هدف کاربردی بود. در این مطالعه ۱۲۰ ورزشکار حرفه‌ای و نیمه حرفه‌ای از رشته‌های مختلف ورزشی شرکت داشتند که ۷۷ نفر از آن‌ها دارای سابقه آسیب‌دیدگی عضلانی-اسکلتی بودند. نمونه‌گیری به صورت در دسترس و هدفمند بود. از مقیاس انگیزه ورزشی اصلاح شده (SMS-II) پی‌لیتیر و همکاران و مقیاس هویت ورزشی (AIMS) بروئر و همکاران به منظور سنجش انگیزه و هویت ورزشی ورزشکاران استفاده شد. با آزمون تی مستقل داده‌ها تحلیل شدند.

یافته‌ها: هویت ورزشی به طور معناداری در گروه با سابقه آسیب‌دیدگی کمتر از گروه بدون سابقه آسیب بود اما تفاوتی در انگیزه ورزشی بین دو گروه وجود نداشت.

نتیجه‌گیری: بنابراین توصیه می‌شود که در برنامه‌های توان‌بخشی روانی بعد از آسیب، تغییرات هویت ورزشی و انگیزه ورزشی به عنوان یک فاکتور موثر بر خودپنداره را مدنظر قرار داد. واژه‌های کلیدی: تجربه آسیب، ورزشکار، خودپنداره، انگیزه، هویت.

*Corresponding Author: Maryam Kaviani, Tel: +98-9123956654, E-mail: maryam.kavyan@gmail.com

How to Cite: Kavyani, M., BabaRahimi, H., Amiri, M. Comparison of Sport Identity and Motivation and Their Relationship in Athletes with and without a History of Musculoskeletal Injuries. *Sports Psychology*, 2024; 16(2): 172-187. In Persian

مقدمه

اساس آن وقتی خودطرحواره فرد ورزشکار تک بعدی باشد و تنها به ورزشکار بودن ختم شود و هویت‌ها و نقش‌های دیگر توسط فرد ورزشکار نادیده گرفته شود، احتمال خطر بروز نشانه‌های افسردگی بعد از آسیب ورزشی زیاد است. در این حالت فرد مزایای متقابل از ایفای نقش ورزشی خود را دریافت نمی‌کند و علائم افسردگی می‌تواند ظاهر شود. اما در حالتی که فرد ورزشکار از طرحواره‌های چند بعدی (یعنی حفظ چندین هویت و نقش برای خود به طور همزمان) در تعریف خودش استفاده می‌کند احتمال بروز افسردگی و عوارض روانی ناشی از آسیب برای فرد کاهش می‌یابد (۱۰، ۱۱). هیلاردⁱ و همکاران (۱۲) با بررسی ۸۰ نفر (۵۱ مرد) ورزشکار دانشجوی آسیب‌دیده سطوح بالای هویت ورزشی با سطوح بالایی از پایداری به توان بخشی و مشارکت ورزشی در ارتباط است. هویت و انگیزه از هم تأثیر می‌پذیرند، مطابق نظریه انگیزش مبتنی بر هویتⁱⁱⁱ، هویت مبتنی بر انگیزه است و ایجادکننده احساس پایدار در فرد است (۱۳). انگیزه را می‌توان به عنوان شدت، جهت تلاش و استقامت افراد در نظر گرفت. جهت تلاش یعنی افراد موقعیت خاصی را در نظر می‌گیرند و به آن علاقه‌مند می‌شوند و به آن گرایش پیدا می‌کنند ولی شدت تلاش اینگونه است که افراد در آن موقعیت خاص تا چه میزان تلاش می‌کنند. علاوه بر این بین خودکارآمدی ورزشکاران با انگیزه ورزشی ارتباط وجود دارد (۱۴).

عوامل محرک رفتارهای انسان بر روی پیوستاری بر اساس نظریه خودمختاری و یا خودتعیین‌گری^{iv} دسی-

مشارکت در ورزش، سطوح بالایی از تعهد، زمان و تلاش شرکت‌کنندگان را طلب می‌کند و در ازای آن، اجرای نقش ورزشکار، احساس چه کسی بودن را به افراد القا می‌کند (۱). ورزش می‌تواند به رشد جسمانی و روانی افراد کمک کند، با وجود آثار مثبت، متأسفانه برخی از تجارب منفی حاصل مشارکت در ورزش اتفاق خواهد افتاد که بروز آسیب‌های ورزشی جزئی جدایی‌ناپذیر از شرکت در فعالیت‌های ورزشی است (۲)، ورزشکاران پاسخ‌های روان‌شناختی از قبیل اضطراب، احساسات منفی و اختلالات روانی، کاهش اعتمادبه‌نفس، انگیزه و اختلال در هویت ورزشی را پس از آسیب‌دیدگی تجربه خواهند نمود (۳، ۴).

ورزش به‌عنوان هماهنگ‌کننده میان تصور فرد از خود و تصور حاصل از دیگران در راستای شکل‌گیری هویت عمل می‌کند (۵) و موجب تقویت احساس هویت در فرد می‌شود هویت به‌عنوان بخشی از یک خودپنداره بزرگ و مبنای عزت‌نفس (۶) و میزان ارزش قائل شده ورزشکار برای خویش است. هویت ورزشی شامل تعریف باورها، نقش‌ها و نگرش‌های ورزشکار است (۷) اینکه فرد خود را به چه میزان ورزشکار می‌داند را می‌توان تعریف هویت ورزشی تلقی کرد (۸). هویت فردی و شناخت از خود از جمله عوامل ضروری در جهت رشد و ترقی انسان است اما این شناخت به تنهایی کافی نیست بنابراین انگیزه به عنوان عامل تکمیل‌کننده به شمار می‌رود (۹).

ارتباط بین عملکرد و هویت ورزشی تا حدودی توسط مدل شناختی استرس^v (۱۰) قابل توضیح است که بر

با هویت ورزشی بالا و خوش‌بینی پایین در طول دوران توان‌بخشی، حالات و خلق‌خوی منفی بیشتری را تجربه می‌کنند اما همین افراد با کاهش بیشتری از خلق‌خوی منفی در پایان دوران توان‌بخشی گزارش نموده‌اند. از جمله زمان‌هایی که افراد با کاهش هویت ورزشی مواجه می‌شوند زمانی است که ورزشکار در مرحله بازگشت به ورزش قرار دارد (۲۴-۲۲)، تغییرات در هویت ورزشی تا ۲۴ ماه پس از آسیب‌دیدگی توسط بروئر (۲۰۱۰) بررسی شده است، نتایج این پژوهش حاکی از آن بود که بین ۶ الی ۱۲ ماه پس از آسیب و یا جراحی، هویت ورزشی دچار کاهش قابل توجه‌ای خواهد شد (۲۳). در تحقیقات قبلی نشان داده شده است که عواملی همچون سلامتی، مشارکت ورزشی، عملکرد ورزشی، خود‌پنداره کلی و اعتماد به نفس و ارتباطات اجتماعی با هویت ورزشی همبستگی مثبت و نسبتاً قوی را دارند. برخلاف این یافته‌ها نشان داده شده است که بعد از یک آسیب ورزشی، هویت ورزشی قوی‌تر با نشانه‌های افسردگی همراه است. علاوه بر این، ورزشکارانی که هویت ورزشی قوی‌تری سایر هویت‌ها و نقش‌های محول شده را نادیده بگیرند تا بتوانند هویت ورزشی خود را حفظ کنند. بنابراین یک هویت ورزشی قوی در برخی از موارد مفید و در برخی موارد بویژه با وجود آسیب دیدگی برای یک ورزشکار آسیب‌زا باشد. علاوه بر این مطالعات کمی نیز نشان داده‌اند که ورزشکاران زن، ورزشکاران جوان (دبیرستانی و دانشگاهی) و ورزشکاران با نمرات هویت ورزشی بالا، پس از آسیب‌دیدگی، آسیب‌های عاطفی بیشتری مانند اجتناب را تجربه می‌نمایند (۲۵) با توجه

ریان^v (۱۵) بیان شده است. خودمختاری در بالاترین سطح و دارای بالاترین میزان انگیزش درونی^{vi} و بی-انگیزشی^{vii} در پایینترین سطح این پیوستار و همچنین انگیزش بیرونی^{viii} بین انگیزش درونی و بی‌انگیزشی قرار دارد. هویت ورزش با انگیزه درونی بالا دارای همبستگی مثبت است (۱۶)، حضور با انگیزه، منظم و بهتر ورزشکار در تمرینات و کسب موفقیت در سطوح بالای ورزشی از اثرات هویت ورزشی قوی است که به تبع آن موجب عزت نفس، سلامت، آمادگی و عملکرد ورزشی ورزشکاران می‌شود (۱۷) و در صورت پایان دوره ورزشی یا آسیب‌دیدگی و کنار گذاشته شدن از تیم موجب بروز مشکلاتی از جمله اختلالات عاطفی و بی-انگیزگی می‌شود (۳). اورورک^{ix} و همکاران (۱۸) به ارتباط منفی میان هویت ورزشی با رضایت‌مندی و انگیزه درونی و بیرونی در میان ۵۱ ورزشکاران جوان (۲۱ زن) با سابقه آسیب‌دیدگی پی بردند. آسیب‌دیدگی می‌تواند از جمله این شایع‌ترین عواملی است که هویت ورزشی را به چالش می‌کشد (۱۹). هر زمان که ورزشکار به پایان دوران حرفه‌ای خود نزدیک می‌شود و یا در اندیشه پایان دادن به آن باشد، به‌صورت پیشگیرانه هویت ورزشی خود را کاهش می‌دهند (۲۰)، در واقع انتظارات فرد از خود به‌عنوان ورزشکار کاهش می‌یابد شاید بتوان این کاهش را نوعی راهبرد مقابله‌ای در مواجهه با دوران بازنشستگی قلمداد نمود، در مطالعه‌ای که توسط بروئر^x و همکاران (۲۱) با بررسی ۹۱ نفر (۵۸ مرد، ۳۱ زن) که دچار آسیب رباط صلیبی قدامی شده و آن را جراحی نموده در ۶ هفته اول دوران توان‌بخشی بودند، دریافتند که افراد

از نظر هدف پژوهش حاضر کاربردی و از نظر جمع‌آوری داده‌ها میدانی و از نظر ماهیت پژوهش پژوهش حاضر از نوع مطالعه علی-مقایسه‌ای بود.

جامعه و نمونه آماری

شرکت‌کنندگان در این پژوهش را ۱۲۰ نفر (۷۶ زن و ۴۴ مرد) با میانگین سنی ۲۴/۹۲ و انحراف استاندارد ۶/۳۹ و با سابقه ورزشی ۹/۵۹ سال و انحراف استاندارد ۶/۷۳ تشکیل داده‌اند و ۷۷ نفر دارای سابقه آسیب-دیدگی بودند. سطح فعالیت ورزشی شرکت‌کنندگان به شرح جدول ۱ است.

جدول ۱. سطح فعالیت ورزشی شرکت‌کنندگان

سطح فعالیت ورزشی Y	نفر	درصد
مسابقات بین‌المللی	۱۰	۸/۳
مسابقات ملی	۵	۴/۲
لیگ‌های حرفه‌ای و باشگاهی	۸۴	۷۰
المپیادهای دانشجویی	۱۳	۱۰/۸
سایر	۸	۸/۷
کل	۱۲۰	۱۰۰

نمونه‌گیری به روش دردسترس و هدفمند براساس میزان و سابقه آسیب‌دیدگی ورزشی صورت گرفت. برای محاسبه حجم نمونه نیاز به برآورد نسبتاً قابل اطمینانی از ورزشکاران با سابقه آسیب دیدگی جدی در ایران وجود داشت، که چنین برآوردی متأسفانه در دست نیست. بنابر این، با توجه به مطالعات مربوط به اثر حجم نمونه در پژوهش‌های همبستگی و علی مقایسه‌ای و با مراجعه به مطالعات مشابه (۳۰) این تعداد ورزشکار مورد

به مطالب ذکر شده آنچه باید از آن به عنوان ضرورت در این پژوهش یاد نمود، توجه به دو موضوع مهم است: در ابتدا توجه به این موضوع است که ما همه ورزشکاران مختلفی را می‌شناسیم که دوران ورزشی آنها به دلیل یک آسیب به اتمام رسیده است. این امر به این معنی نیست که، دوران آسیب دیدگی و جراحت را به پایان نرسانده‌اند بلکه بهبود فیزیکی آنها عالی بوده است، اما زمانی که مجدداً به زمین بازی برگشته‌اند، به سطح توانمندی گذشته خود قبل از آسیب دیدگی نرسیده‌اند. این نشان از این امر دارد که آسیب فیزیکی، فراتر از جسم و بدن می‌رود. رنتون^{xi} و همکاران (۲۶) در پژوهش مروری بیان نمودند که هویت ورزشی ورزشکاران آسیب‌دیده به‌طور معناداری با علائم افسردگی، انگیزه، نتایج توان‌بخشی و ویژگی‌های عملکرد ورزشی در ارتباط است. در ادامه اینکه طبق گزارشات ورزشکاران، آمادگی روانی و انگیزه ادامه حرفه ورزشی لازم برای بازگشت مجدد به رقابت را کسب نمی‌کنند علی‌رغم رسیدن به آمادگی جسمانی کافی رو به افزایش است (۲۷). با توجه به نتایج مطالعات انجام شده و نتایج به دست آمده در ارتباط با چگونگی روابط میان مولفه انگیزه و هویت ورزشی بین ورزشکاران با و بدون آسیب ورزشی در رشته‌های ورزشی مختلف در دو جنس محقق را بر آن واداشت تا در تحقیق حاضر ارتباط بین این متغیرها را بررسی و در پی روشن شدن سوال زیر باشد: آیا بین انگیزه و هویت ورزشی در ورزشکاران با و بدون آسیب ورزشی ارتباط معنی‌داری وجود دارد؟

روش پژوهش

مورد توافق قرار گرفتند عبارت بودند از: مخدوش یودن پرسشنامه، عدم تمایل افراد به اتمام آزمون‌ها بود.

ابزار گردآوری داده‌ها

علاوه بر اطلاعات مربوط به ویژگی‌های فردی و سوابق ورزشی و نوع و میزان آسیب‌دیدگی که از آزمودنی‌ها گرفته شد، پرسشنامه مقیاس انگیزه ورزشی^{xi} اصلاح شده (SMS-II) توسط پی لیتیر^{xiii} و همکاران و مقیاس هویت ورزشی (AIMS) در سال ۱۹۹۳ توسط بروئر و همکاران به منظور سنجش هویت ورزشی ورزشکاران ساخته شده است به شرکت‌کنندگان ارائه شد.

مقیاس انگیزه ورزشی: مقیاس انگیزه ورزشی اصلاح شده (SMS-II) توسط پی لیتیر و همکاران (۲۰۱۳) برای اندازه‌گیری انگیزه ورزشی بود که شامل ۶ عامل از جمله: تنظیم آمیخته، انگیزه درونی، تنظیم درون فکری شده، انگیزه بیرونی، تنظیم خود پذیر و بی انگیزشی بود. این پرسش‌نامه شامل ۱۸ سوال است که هر ۳ سوال یک خرده مقیاس را می‌سنجد. نحوه امتیاز دهی هر سوال براساس مقیاس ۷ ارزشی لیکرت از ۱ (کاملاً مخالفم) تا ۷ (کاملاً موافقم) می‌باشد (۲۸) آلفای کرونباخ مقیاس انگیزه ورزشی اصلاح شده (SMS-II) در ایران ۰/۷۹ بود (۲۹). ضریب آلفای کرونباخ این پرسش‌نامه در این پژوهش ۰/۸۵ به دست آمد.

مقیاس هویت ورزشی: مقیاس هویت ورزشی^{xiv} (AIMS) در سال ۱۹۹۳ توسط بروئر و همکاران به منظور سنجش هویت ورزشی ورزشکاران ساخته شده

آزمایش قرار گرفتند. ورزشکاران شرکت‌کننده در پژوهش حداقل به مدت ۵ سال بطور حرفه‌ای و مستمر در رشته ورزشی خود فعالیت داشتند. از این تعداد ۱۰ ورزشکار نخبه در سطح مشارکت و مدال آوری در مسابقات قهرمانی آسیایی و جهانی و المپیک، ۵ ورزشکار حضور و دعوت به اردوهای تیم ملی، ۸۴ ورزشکار در لیگ حرفه‌ای و قهرمانی کشور، ۱۳ نفر در المپادهای دانشجویی حضور داشتند. شرکت‌کنندگان پس از پر نمودن پرسشنامه اطلاعات فردی، به صورت هدفمند در دو گروه با و بدون سابقه آسیب ورزشی عضلانی اسکلتی دسته‌بندی شدند. بر اساس معیارهای در نظر گرفته شده ۷۷ ورزشکار با دامنه سنی ۱۸ تا ۳۵ سال، سابقه آسیب‌دیدگی عضلانی-اسکلتی داشتند بطوریکه حداقل ۳ الی ۶ ماه از تاریخ آن گذشته بود و شدت آسیب به حدی بود که ورزشکار را به مدت زمان حداقل ۲ ماه، از فعالیت ورزشی و تمرینی باز دارد و بقیه آزمودنی‌ها آسیب‌دیدگی عضلانی-اسکلتی شدیدی که مانع فعالیت ورزشی شود را نداشته باشند. علاوه بر شرایط آسیب‌دیدگی مورد نظر برای افراد گروه آسیب‌دیده سایر معیارهای ورود شامل، ورزشکار بودن، دامنه سنی ۱۸ تا ۳۵ سال، عدم مصرف دارو و دخانیات تأثیرگذار بر عملکرد عصبی (مخدر، سیگار، روان‌گردان، داروهای آرام‌بخش و مسکن...)، نداشتن اختلالات روانی و بیماری‌های جسمانی تحت درمان، داشتن دید طبیعی یا اصلاح شده در حد طبیعی بود. معیارهایی خروج که جهت حذف فرد از فهرست شرکت‌کنندگان در مطالعه

مقایسه هویت و انگیزه ورزشی و رابطه آن‌ها در ورزشکاران با و بدون ...

۱۸۰

تفسیر می‌شود (۳۰). در ایران پرسشنامه هویت ورزشی اعتباریابی شده و آلفای کرونباخ آن ۰/۸۷ بود (۳۱). ضریب آلفای کرونباخ زیر مقیاس های آزمون هویت ورزشی به ترتیب ۰/۷۶، ۰/۶۲، ۰/۸۲، ۰/۶۱ برای زیر مقیاس‌های هویت فردی، هویت اجتماعی، انحصاری بودن و آسیب پذیری عاطفی منفی و برای مقیاس کلی هویت ورزش برابر با ۰/۸۸ در این پژوهش به دست آمد.

روش اجرا

اطلاع‌رسانی برای نمونه‌گیری از طریق فضای مجازی، دانشکده علوم ورزشی شهید بهشتی، آکادمی ملی المپیک، تماس با چند تن از ورزشکاران و مربیان و اساتید آسیب‌شناسی و همچنین فیزیوتراپ فدراسیون پزشکی- ورزشی صورت گرفت. پس از ارائه معیارهای مورد نظر و تطبیق معیارها و آموزش مقدماتی در مورد پژوهش و معرفی ورزشکاران آسیب‌دیده به پژوهشگر نمونه‌گیری پس از آن آغاز گردید. در نخستین تماس برقرار شده با افراد، مشخصات کلی طرح به آن‌ها توضیح داده شده و معیارهای ورود و خروج آن‌ها بررسی شد. پس از چک کردن معیارهای ورود و خروج و انجام هماهنگی‌های زمانی لازم، از ورزشکاران در جای مناسب آزمون گرفته شد. ابتدا برگ اطلاعات شرکت‌کننده و مشخصات فردی به آن‌ها داده شد که در آن روند انجام پژوهش، نحوه اطلاعات به دست آمده و مسائلی از جمله محرمانه ماندن اطلاعات، مدت زمان تقریبی که برای انجام آزمون‌ها طول می‌کشد و حق آزمودنی‌ها مبنی بر این که می‌توانند در هر لحظه که بخواهند از ادامه شرکت در پژوهش انصراف دهند، توضیح داده شده بود. این فرم در صورت تمایل به آزمودنی داده می‌شد. بعد از این که آزمودنی رضایت آگاهانه خود را برای شرکت در پژوهش به صورت کتبی اعلام کرد. طی فرآیند

است (۱). این آزمون یک ابزار خودگزارشی ۱۰ عبارتی که مولفه های هویت اجتماعی، هویت خود، انحصاری بودن و آسیب‌پذیری عاطفی منفی را بررسی می‌کند و در آن آزمودنی باید در یک مقیاس لیکرت ۷ درجه ای میزان موافقت یا مخالفت خود با هر یک از عبارات آن را مشخص سازد، ضریب آلفای کرونباخ زیر مقیاس های آزمون هویت ورزشی به ترتیب ۰/۷۶، ۰/۶۲، ۰/۷۸، ۰/۶۱، ۰/۸۳ برای زیر مقیاس‌های هویت فردی، هویت اجتماعی، انحصاری بودن و آسیب پذیری عاطفی منفی و برای مقیاس کلی هویت ورزش برابر با ۰/۸۳ گزارش شده است و همچنین پایایی بازآزمایی مقیاس هویت ورزشی نیز $I = 0/89$ بوده است. اعتبار همگرایی از طریق همبستگی متوسط آن با مقیاس نقش خود (کوری و ویز ۱۹۸۹) $I = 0/61$ و $I = 0/3$ زیر مقیاس پرسش‌نامه جهت گیری ورزشی (۲)، $I = 0/53$ تا $I = 0/26$ به اثبات رسیده است. از طرف دیگر نتایج پژوهش حاکی از معنادار نبودن همبستگی میان مقیاس هویت ورزشی و مقیاس عزت نفس روزنبرگ (روزنبرگ ۱۹۶۸)، $I = -0/01$ و هر ۵ زیرمقیاس نیم رخ ادراک خود فیزیکی، $-0/03$ تا $I = 0/19$ است که این امر نشان دهنده روایی افتراقی مقیاس هویت ورزشی است، به منظور تحلیل، نمرات به دست آمده را جمع نموده و با توجه به آن حداقل امتیاز ممکن ۱۰ و حداکثر ۷۰ خواهد بود که نمره از ۱۰ تا ۲۰ : فرد برای نقش ورزشی خود سرمایه گذاری اندکی کرده، نمره از ۲۰ تا ۴۰ : سرمایه گذاری فرد برای نقش ورزشی خود متوسط و نمره بالاتر از ۴۰ : فرد به خوبی نقش خود به عنوان یک ورزشکار را پذیرفته است،

توجه به توضیحات مربوط به آزمودنی‌ها گرفته شد. بعد از ارائه اطلاعات لازم به افراد آنها به صورت داوطلبانه در این پژوهش شرکت کردند. اطلاعات به صورت کاملاً محرمانه و تنها در دسترس پژوهشگر بود. به علاوه پس از اتمام سنجش به تمام سوالات شرکت‌کنندگان در رابطه با پژوهش به طور کامل پاسخ داده شد. به منظور رعایت و اجرای مداخلات اخلاقی در این پژوهش، کمیته اخلاق در پژوهش زیستی دانشگاه شهید بهشتی به شماره *IR.SBU.REC.1400.034* به تاریخ ۱۳۹۹/۱۲/۲۳ مصوب نموده است.

یافته‌ها

اطلاعات توصیفی مشخصات فردی شرکت‌کنندگان براساس سن و سطح فعالیت ورزشی به تفکیک گروه‌های بدون سابقه آسیب‌دیدگی عضلانی-اسکلتی و بدون سابقه عضلانی-اسکلتی در جدول ۲ ارائه شده است. در جدول ۳ خلاصه نتایج مربوط به متغیر هویت ورزشی و انگیزه ورزشی در گروه‌ها ارائه شده است. بررسی نرمال بودن توزیع داده‌ها در متغیرهای وابسته از طریق بررسی نمرات کجی و کشیدگی انجام گرفت که در تمامی موارد داده‌ها بین ۱- و ۱+ قرار داشتند که نشان دهنده طبیعی بودن (نرمال بودن) توزیع داده‌هاست. همگنی واریانس‌ها نیز با استفاده از آزمون لوین مورد بررسی قرار گرفت که در هیچ کدام از آزمون‌ها معنی‌دار نبود که بیانگر همگنی و همسانی گروه‌ها در متغیرهای وابسته مورد بررسی بود. در جدول ۴ خلاصه نتایج آزمون تی مستقل را برای مقایسه بین دو گروه در هویت و انگیزه ورزشی ارائه شده

نمونه‌گیری حدود ۱۴۰ ورزشکار با توجه به پر نمودن فرم ویژگی‌های فردی و اطلاع از نحوه و نوع آسیب‌دیدگی معرفی شدند؛ که از این تعداد چند نفر به دلیل آسیب وارده به سر، برخی به دلیل درمان‌داری و همچنین داشتن آسیب حاد از پژوهش کنار گذاشته شدند. در نهایت ۱۲۰ نفر از ورزشکاران رشته‌های مختلف که شرایط آنها کاملاً با معیارهای مورد نظر تطابق داشت وارد پژوهش شدند. پس از اعلام کتبی رضایت آگاهانه آزمودنی همه پرسش‌نامه‌های مرتبط با پژوهش را پر کردند. پس از اتمام پرسش‌نامه‌ها و چک شدن آنها از نظر کامل بودن، در مورد پژوهش و هدف اصلی آن توضیحات لازم به آزمودنی‌ها داده شد و از آنها بابت شرکت در این پژوهش تشکر و قدردانی شد.

تحلیل آماری

جهت بررسی و تحلیل آماری داده‌ها از آمار توصیفی و استنباطی استفاده شد. از میانگین و انحراف استاندارد داده‌ها به ترتیب به عنوان شاخص‌های گرایش مرکزی و پراکندگی استفاده شد و داده‌ها به شکل نمودارها و یا در جداول خلاصه شدند. برای پیش فرض‌های آزمون‌های تحلیل واریانس از قبیل نرمال بودن و همگنی واریانس داده‌ها از آزمون لوین استفاده شد، جهت مقایسه هویت و انگیزه ورزشی در دو گروه شرکت‌کنندگان از آزمون پارامتریک تی مستقل استفاده شد. از ضریب همبستگی پیرسون نیز برای بررسی رابطه بین دو متغیر در دو گروه با و بدون سابقه آسیب استفاده شد. کلیه محاسبات توسط نرم افزار اس پی اس نسخه ۲۶ در سطح معناداری ۰/۰۵ انجام شد.

ملاحظات اخلاقی

در پژوهش حاضر از تمامی شرکت‌کنندگان پیش از انجام آزمون رضایت آگاهانه بدون هرگونه فشار یا اجبار با

معنادار نبود. علاوه بر این نتایج آزمون همبستگی پیرسون نشان داد که رابطه معناداری بین هویت ورزشی و انگیزه ورزشی در گروه افراد با سابقه آسیب دیدگی ($r=0/30$ ، $P=0/008$) وجود دارد. همینطور رابطه معناداری بین هویت ورزشی و انگیزه ورزشی در گروه افراد بدون سابقه آسیب دیدگی مشاهده شد ($P=0/001$ ، $r=0/53$).

است. نتایج آزمون تی مستقل نشان داد که تفاوت معناداری در هویت ورزشی در ورزشکاران با سابقه آسیب در مقایسه با گروه بدون آسیب دیدگی وجود دارد. هویت ورزشی در گروه بدون سابقه آسیب به طور معناداری بزرگتر بود. بر اساس نتایج به دست آمده از جدول ۴ که از طریق آزمون تی مستقل صورت گرفته است؛ در انگیزه ورزشی تفاوت بین دو گروه با سابقه و بدون سابقه آسیب

جدول ۲. میانگین و انحراف استاندارد سن و سطح فعالیت ورزشی آزمودنی‌ها به تفکیک گروه

گروه‌ها	تعداد	سن	سابقه فعالیت
با سابقه آسیب	۷۷	۵/۳۵±۲۵/۶۰	۵/۴۲±۸/۶۵
بدون سابقه آسیب	۴۳	۳/۵۵±۲۳/۱۶	۴/۱۸±۵/۷۹

جدول ۳. میانگین و انحراف استاندارد متغیرهای وابسته

گروه‌ها	هویت ورزشی	انگیزش ورزشی
با سابقه آسیب	۶۰/۳۰ ± ۶/۹۳	۱۲۶/۲۵ ± ۱۵/۰۹
بدون سابقه آسیب	۵۷/۷۰ ± ۶/۴۵	۱۲۳/۴۴ ± ۱۷/۰۷

جدول ۴. نتایج آزمون تی برای متغیر هویت ورزشی و انگیزه ورزشی

متغیر	ارزش تی	درجه آزادی	مقدار معناداری	تفاوت میانگین
هویت ورزشی	۲/۰۵	۱۱۸	۰/۰۴	۲/۶۰
انگیزه ورزشی	۰/۹۳	۱۱۸	۰/۳۵	۲/۸۰

کم شده بود. به عبارت دیگر، داشتن تجربه آسیب هویت ورزشی را کاهش می دهد ولی انگیزه ورزشی تحت تاثیر تجربه آسیب قرار نمی گیرد. همانطور که در مقدمه اشاره شد، عوامل روان شناختی تاثیر مستقیم بر عملکرد ورزشی دارد و علاوه بر این آسیب ورزشی تجربه مهمی است که می تواند بر زندگی

بحث و نتیجه گیری

هدف از مطالعه حاضر، مقایسه هویت و انگیزه ورزشی در ورزشکاران با و بدون سابقه آسیب دیدگی عضلانی-اسکلتی بود. نتایج نشان داد که بین ورزشکاران با و بدون سابقه آسیب انگیزه ورزشی متفاوت نبود اما هویت ورزشی در ورزشکاران با سابقه آسیب به طور معناداری

مقایسه هویت و انگیزه ورزشی و رابطه آن‌ها در ورزشکاران با و بدون ...

۱۸۳

طرحواره های چند بعدی (یعنی حفظ چندین هویت و نقش برای خود به طور همزمان) در تعریف خودش استفاده می کند احتمال بروز افسردگی و عوارض روانی ناشی از آسیب برای فرد کاهش می یابد (۱۰، ۱۱). نتایج پژوهش حاضر بیانگر این است که تجربه آسیب منجر به کاهش هویت ورزشی بویژه وجه اجتماعی آن شده است. انگار ورزشکاران یاد گرفته اند که ابعاد دیگری غیر از ورزشکار بودن را در تعریف هویت خود وارد کنند در همین راستا نشان داده شده است که بعد از یک آسیب ورزشی، هویت ورزشی قوی تر با نشانه های افسردگی همراه است (۳۲-۳۵) و بدین ترتیب ورزشکاران بعد از تجربه آسیب مکانیزیم دفاعی روانی خود را برای مقابله با استرس بعد از آسیب با تعدیل هویت ورزشی بالا برده‌اند (۲۳).

این نتایج همسو با نتایج برور و همکاران ۲۰۱۰ و همینطور برور و همکاران ۱۹۹۹ بود که در این پژوهش ها نیز ورزشکاران آسیب دیده هویت ورزشی خود را به عنوان یک مکانیزیم خودمحافظتی تعدیل کردند (۲۳، ۳۶). سیداک (۳۷) نیز این موضوع را توسط یک مکانیزیم خود محافظتی توجیه کرد که ورزشکاران آسیب دیده به منظور حفظ خودپنداره عمومی مثبت خود به عنوان قوی ترین سائق انسانی به کار می برند. بنابراین یک هویت ورزشی قوی در برخی از موارد مفید و در برخی موارد بویژه با وجود آسیب دیدگی برای یک ورزشکار آسیب‌زا باشد. این نتایج همسو با نتایج رنتون و همکاران (۲۶) بود که بیان نمودند که هویت ورزشی ورزشکاران آسیب‌دیده به‌طور معناداری با علائم

ورزشی و حالت های روانشناختی مانند توجه و افکار و هیجانات و انتظارات ورزشکاران تاثیر مستقیم بگذارد. تجربه آسیب دیدگی باعث کاهش هویت ورزشی شده است. نشان داده شده است که وقتی ورزشکار قادر به شرکت در ورزش نباشد، مثل وقتی که از آسیب رنج می برد، نشانه های افسردگی به دلیل ناهماهنگی خود^{xv} می تواند ظاهر شود (یعنی بین آن چیزی که ورزشکار باور دارد که باید باشد و توانایی ورزشکار برای انجام مسئولیت های نقشی که متصور است. این احتمال وجود دارد که بعد از آسیب دیدگی، ورزشکاران یاد گرفته اند تا هویت و نقش های دیگری را برای خود تعریف کنند . نتایج پژوهش حاضر نشان داد که هویت ورزشی در گروه با سابقه آسیب کمتر از گروه بدون سابقه آسیب است. وقتی ورزشکار در شرایطی مثل وجود آسیب قادر به شرکت در ورزش نباشد، به دلیل ناهماهنگی خود در معرض افسردگی قرار می گیرد. منظور ناهماهنگی در خود ، ایجاد ناهماهنگی بین آن چیزی که ورزشکار باور دارد که باید باشد و توانایی ورزشکار در برآورده کردن نقش های محول شده به واسطه نقش متصور شده برای خود(یعنی ورزشکار بودن) است. این توضیح با مدل شناختی استرس هموست (۱۰) که بر اساس آن وقتی خودطرحواره فرد ورزشکار تک بعدی باشد و تنها به ورزشکار بودن ختم شود و هویت ها و نقش های دیگر توسط فرد ورزشکار نادیده گرفته شود، احتمال خطر بروز نشانه های افسردگی بعد از آسیب ورزشی زیاد است. در این حالت فرد مزایای متقابل از ایفای نقش ورزشی خود را دریافت نمی کند و علائم افسردگی می تواند ظاهر شود. اما در حالتی که فرد ورزشکار از

عامل موثری بر انگیزه درونی و سایر ابعاد فردی تر هویت ورزشی نبود. یکی از ویژگی های این پژوهش در نظر گرفتن طیف وسیعی از ورزشکاران در رشته ای مختلف و همینطور با آسیب های ورزشی متفاوت بود، وجود این تنوع تعیمی دهی نتایج را به جامعه ورزشی وسیع امکان پذیر می کند اما با توجه به تاثیر زیاد مدت زمان بعد از گذشت آسیب بر شاخص های روانی ورزشکاران توصیه می شود که در پژوهش های آتی به مدت زمان پس از آسیب دیدگی توجه دقیق تری صورت بپذیرد.

تشکر و قدردانی

از کلیه افرادی که ما را در انجام این پژوهش یاری نمودند، قدردانی و تشکر می شود.

پی نوشت ها

- i. Cognitive theories of stress
- ii. Hilliard
- iii. Identity-based motivation theory (IBM)
- iv. Self determination Theory
- v. Deci & Ryan
- vi. Intrinsic Motivation
- vii. Amotivation
- viii. Extrinsic Motivation
- ix. O'Rourke
- x. Brewer
- xi. Renton
- xii. The Sport Motivation Scale
- xiii. Pelletier
- xiv. The Athletic Identity Measurement Scale
- xv. Ego dissonance

افسردگی، انگیزه، نتایج توان بخشی و ویژگی های عملکرد ورزشی در ارتباط است.

علاوه بر این نتایج نشان داد که انگیزه ورزشی بین دو گروه با و بدون سابقه آسیب دیدگی تفاوت معناداری نداشت. هرچند ادبیات موجود نشان داده است که بین هویت و انگیزه ورزشی ارتباط وجود دارد و انتظار می رود که هویت ورزشی قوی تر منجر به انگیزه مشارکت ورزشی بیشتری را برای افراد به همراه داشته باشد اما نتایج این پژوهش حاکی از این است که هویت ورزشی تنها عامل تعیین کننده انگیزه ورزشی نیست. باید توجه داشت که شاخص همبستگی بین هویت و انگیزه در گروه با سابقه آسیب ($r = 0/30$) کمتر از گروه بدون سابقه آسیب ($r = 0/53$) بود. بنابراین هویت تنها دلیل انگیزه ورزشی افراد ورزشکار نیست.

علاوه بر این نتایج پژوهش حاضر همراستا با این یافته است که هویت ورزش با انگیزه درونی بالا دارای همبستگی مثبت است. به عبارت دیگر در پژوهش حاضر مشخص شد که از بین سازه های هویت ورزشی یعنی هویت خود، هویت اجتماعی، انحصاری بودن و آسیب پذیری عاطفی، هویت اجتماعی به طور معناداری در گروه با سابقه آسیب کمتر بود. سایر سازه های هویت ورزشی که جنبه فردی قوی تر دارند در بین هر دو گروه تفاوت معناداری نداشت. بنابراین سابقه آسیب دیدگی

References

1. Brewer BW, Van Raalte JL, Linder DE. Athletic identity: Hercules' muscles or Achilles heel? International journal of sport psychology. 1993.
2. Brown CH. Injuries: The psychology of recovery and rehab. The sport psych handbook. 2005:215-35.
3. Sparkes AC. Athletic identity: An Achilles' heel to the survival of self. Qualitative health research. 1998;8(5):644-64.
<https://doi.org/10.1177/104973239800800506>
4. Johnston LH, Carroll D. The context of emotional responses to athletic injury: a qualitative analysis. Journal of Sport Rehabilitation. 199.۲۰-۲۰۶:(۳)۷;۸.
<https://doi.org/10.1123/jsr.7.3.206>
5. Sedaghat zadegan esfahani S. Socialization through sports. Olympic. 2006;13(4):71-61. In Persian
6. Deci EL, Ryan RM. The " what" and " why" of goal pursuits: Human needs and the self-determination of behavior. Psychological inquiry. 200.۶۸-۲۲۷:(۴)۱۱;۰.
https://doi.org/10.1207/s15327965pli1104_01
7. Nourbakhsh P, Bazmavard S. Relationship between leadership styles of instructors with sports identity and athlete's satisfaction in selected team and individual sports. Journal of Sport Management and Motor Behavior. 2016;12(24):121-34. In Persian
8. Park S, Tod D, Lavallee D. Exploring the retirement from sport decision-making process based on the transtheoretical model. Psychology of sport and exercise. 2012;13(4):444-53.
<https://doi.org/10.1016/j.psychsport.2012.02.003>
9. Abdizarrin S, Sajjadian P, Shahiad S, Baianmemar A, Azimi H. Relationship Between Identity Style, Identity Commitment and Psychological Well-being in Guidance Girl students in Qom City. The Journal of Toloo-e-behdasht. 2010;9(1):69-77. In Persian
10. Linville PW. Self-complexity as a cognitive buffer against stress-related illness and depression. Journal of personality and social psychology. 1987;52(4):663.
<https://doi.org/10.1037//0022-3514.52.4.663>
11. Beck AT, Alford BA. Depression: Causes and treatment: University of Pennsylvania Press; 2009.
12. Hilliard RC, Blom L, Hankemeier D, Bolin J. Exploring the Relationship Between Athletic Identity and Beliefs About Rehabilitation Overadherence in College Athletes. Journal of Sport Rehabilitation. 2017;26(3):208-20.
<https://doi.org/10.1123/jsr.2015-0134>
13. Oyserman D. Identity-based motivation: Implications for action-readiness, procedural-readiness, and consumer behavior. Journal of Consumer Psychology. 2009;19(3):250-60.
<https://doi.org/10.1016/j.jcps.2009.05.008>
14. Saham P, Aslankhani MA, Noorbakhsh M. The Relationship Between Resilience and Self-efficacy With Exercise Motivation in Female Elite Rowers of Iran. Sports Psychology. ۱۰-۱:(۱)۲;۲۰۱۸. In Persian
15. Ryan RM, Deci EL. Overview of self-determination theory: An organismic dialectical perspective. Handbook of self-determination research. 2002;2:3-33.
16. Schutte NS, McNeil DG. Athletic Identity Mediates Between Exercise Motivation and Beneficial Outcomes. Journal of Sport Behavior. 2015;38.(۲)
17. Ahmadi S. Investigating the effects of the results of the Iranian national football team in the 2006 World Cup on the national identity of citizens (case study of Yasouj city). Olympic. 2007 ۹۶-۸۵:(۳۷)۱۵; In Persian
18. O'Rourke DJ, Smith RE, Punt S, Coppel DB, Breiger D. Psychosocial correlates of young athletes' self-reported concussion symptoms during the course of recovery. Sport, Exercise, and Performance Psychology. 2017;6(3):262-76.
<https://doi.org/10.1037/spy0000097>
19. Strachan SM, Flora PK, Brawley LR, Spink KS. Varying the cause of a challenge to

- exercise identity behaviour: reactions of individuals of differing identity strength. *J Health Psychol.* 2011;16(4):572-83. <https://doi.org/10.1177/1359105310383602>
20. Martin LA, Fogarty GJ, Albion MJ. Changes in athletic identity and life satisfaction of elite athletes as a function of retirement status. *Journal of applied sport psychology.* 2014;26(1):96-110. <https://doi.org/10.1080/10413200.2013.798371>
 21. Brewer B, Cornelius A, Sklar J, Van Raalte J, Tennen H, Armeli S, et al. Pain and negative mood during rehabilitation after anterior cruciate ligament reconstruction: a daily process analysis. *Scandinavian journal of medicine & science in sports.* 2007;17(5):520-9. <https://doi.org/10.1111/j.1600-0838.2006.00601.x>
 22. Stephan Y, Brewer BW. Perceived determinants of identification with the athlete role among elite competitors. *Journal of applied sport psychology.* 2007;19(1):67-79. <https://doi.org/10.1080/10413200600944090>
 23. Brewer BW, Cornelius AE, Stephan Y, Van Raalte J. Self-protective changes in athletic identity following anterior cruciate ligament reconstruction. *Psychology of sport and exercise.* 2010;11(1):1-5. <https://doi.org/10.1016/j.psychsport.2009.09.005>
 24. Safaei I, Shanavaei Asl N. The Relationship Between Athletic Identity with Fear of Failure and fail of Soccer Clubs Players: The Mediating Role of Moral Intelligence. *Sports Psychology.* 2021;1400(2):169-87. In Persian <https://doi.org/10.48308/mbsp.6.2.169>
 25. Padaki AS, Noticewala MS, Levine WN, Ahmad CS, Popkin MK, Popkin CA. Prevalence of Posttraumatic Stress Disorder Symptoms Among Young Athletes After Anterior Cruciate Ligament Rupture. *Orthopaedic Journal of Sports Medicine.* 2018;6(7):2325967118787159. <https://doi.org/10.1177/2325967118787159>
 26. Renton T, Petersen B, Kennedy S. Investigating correlates of athletic identity and sport-related injury outcomes: a scoping review. *BMJ Open.* 2021;11(4):e044199. <https://doi.org/10.1136/bmjopen-2020-044199>
 27. Naoi A, Ostrow A. The effects of cognitive and relaxation interventions on injured athletes' mood and pain during rehabilitation. *Athletic Insight: The Online Journal of Sport Psychology.* 2008.
 28. Pelletier LG, Rocchi MA, Vallerand RJ, Deci EL, Ryan RM. Validation of the revised sport motivation scale (SMS-II). *Psychology of sport and exercise.* 2013;14:(۳) <https://doi.org/10.1016/j.psychsport.2012.12.002>
 29. Kashani V, Attarzadeh fadaki S, Mokaberian M. Psychometric Properties of Persian Version of the revised sport motivation scale (SMS-II). *Journal of Sport Management and Motor Behavior.* 2018;14(27):127-40. In Persian <https://doi.org/10.22080/jsmb.2018.8486.2155>
 30. Heidari A, Seied Asiaban S, Harbi A. Comparing the amount of social harms (general health, sports identity, sports motivation, social-individual compatibility) among disabled athletes and non-athletic disabled people of Ahvaz City Welfare Department. *Journal of Social Psychology.* 2013;1(29):17-32. In Persian
 31. Keshavarz L, Farahani A, Najdsamiei M. The relationship between the leadership style of coaches and the Sporting identity of elite women Handball players of Iran. *Organizational Behavior Management in Sport Studies.* 2014;1(4):69-78. In Persian
 32. Appaneal RN, Levine BR, Perna FM, Roh JL. Measuring postinjury depression among male and female competitive athletes. *Journal of Sport and Exercise Psychology.* 2009;31(1):60-76. <https://doi.org/10.1123/jsep.31.1.60>
 33. Cox C. Investigating the prevalence and risk-factors of depression symptoms among NCAA Division I collegiate athletes: Southern Illinois University at Edwardsville; 2015. <https://doi.org/10.17265/2332-7839/2017.01.002>

34. Mainwaring LM, Hutchison M, Bisschop SM, Comper P, Richards DW. Emotional response to sport concussion compared to ACL injury. *Brain injury*. 2010;24(4):589-97. <https://doi.org/10.3109/02699051003610508>
35. Smith AM, Scott SG, O'FALLON WM, Young ML, editors. Emotional responses of athletes to injury. *Mayo Clinic Proceedings*; 1990: Elsevier. [https://doi.org/10.1016/s0025-6196\(12\)62108-9](https://doi.org/10.1016/s0025-6196(12)62108-9)
36. Brewer BW, Selby CL, Under DE, Pettipas AJ. Distancing oneself from a poor season: Divestment of athletic identity. *Journal of Personal & Interpersonal Loss*. 1999;4(2):149-62. <https://doi.org/10.1080/10811449908409723>
37. Sedikides C. Powerful, Pancultural, and Functional. *Hellenic Journal of Psychology*. 2007;4:1-13.